19.189
13
OSZK

BUDAPESTI REGÉNYEK

ÁRA 20 FILLÉR

NAGY LAJOS

Szatirvadászat a Tölgyligetben

19.189
13
OSZK

BUDAPESTI REGÉNYEK

13.

Szatírvadászat a Tölgyligetben

REGÉNY

ÍRTA:

NAGY LAJOS

Felelős kiadó és [illegible]: Rubletzky Géza. Kiadja: Rubletzky Géza, Budapest, VI., Nagymező-u. 3.

Általános Nyomda és Grafikai Intézet Részvénytársaság.
Budapest, VI., Nagymező-utca 3. szám. — Nyomdáért felelős: Rácz István.

19.189/13

I. FEJEZET.

Ötven esztendővel ezelőtt olyan események is országos érdeklődést keltettek, amilyeneket ma tudomásul sem vesznek az emberek. Vagy ha tudomásul is vesznek, legföljebb öt percig foglalkoznak velük, azután feledésbe merülnek.

Ötven esztendővel ezelőtt, tehát abban az időben, amikor a fiúmei cápa háromnapos, a nagymarosi poíon még ötnapos szenzáció volt, heteken át beszéltek a b.-i szatírokról. Nemcsak B.-ben, az erdőkoszorúzta szép városban, hanem Budapesten is és az egész országban.

Igen, politikailag éppen szélcsendes időben, tehát amikor sem választások nem folytak, sem obstrukció nem tombolt a képviselőházban, országos botránnyá dagadt a b.-i szatírok ügye.

Elsősorban a b.-i rendőrségnek volt kínos ez az ügy, mert a szatírok napról-napra megismételték merényleteiket és a rendőrségnek nem sikerült egyet sem kézrekerítenie.

Pedig nemcsak a b.-i rendőrség dolgozott derekasan, hanem a fővárosból is érkezett segítség. Ügyes detektívek naponként keresztül-kasul járták a Tölgyligetnek nevezett városerdőt és esténként eredménytelenül tértek haza. De ez még semmi, hanem másnap azután, azaz csaknem minden nap jelentkeztek az újabb áldozatok, akik zokogva panaszolták el szörnyű kalandjaikat. A szatírok azt a gonosz kedvtelést űzték, hogy magános nők, de meg szerelmes párok ellen intéztek

támadásokat. Az áldozatok pénzét, értéktárgyait ritkán vették el, legtöbbször meghagyták.

De sehogyan sem tudtak közülük elfogni egyet sem, ez nagy fejtörést okozott mindenkinek. Különféle magyarázatok akadtak. Az egyik az volt, hogy ha megszállják a Tölgyligetet, akkor a szatírok nem jelentkeznek, tehát hiába szállják meg. Ha meg nem szállják meg, akkor megjelenik ugyan a szatír, de nem lehet megfogni.

Volt olyan nézet is, hogy szatírok nincsenek, hisztériás nők képzeletében élnek csupán.

II. FEJEZET.

Kovács József b.-i fiatal detektív, mielőtt reggel a hivatalába indult, összeveszett a feleségével, Júliával. A lényegükben ártatlan szóváltások, mint más házasoknál, náluk is előfordultak. De amint lezajlottak, már végük is volt. Egy-két perenyi hallgatás után elszállt belőlük az ingerültség és ismét nyájas mosollyal szóltak egymáshoz. Most azonban az eszmecsere annyira élesre fordult, hogy az már végzetesnek látszott.

Kezdődött pedig az egész parázs jelenet akkor, amikor Kovács az öltözködés befejezése felé éppen a nyakkendőjét akarta megkötni a tükör előtt.

A kemény duplagallért már rágombolta az ingre, a nyakkendőt beillesztette a gallérba és az ingét akarta begombolni. Ehhez a művelethez, már mint a begomboláshoz, egy laposfejű acélgombra volt szükség. Az acélgomb azonban, melyet a levetett ingéből vett ki Kovács, leesett. Meg kellett keresni az acélgombot. Kovács kereste és nem találta. Pedig már elmúlt háromnegyed nyolc és neki nyolcra a hivatalában kellett lennie.

— Segíts már! — szólt a feleségének.

A hangja kissé ingerült volt, persze csak úgy általában volt dühös a szemtelen gomb miatt.

— Mit akarsz tőlem? — kérdezte Júlia, vonakodón az ingerült hang miatt.

— Nem látod, hogy elveszett az inggombom?

Ezt még ingerültebben mondta Kovács. Most ezt felelte Júlia:

— Ha elveszett, keresd meg.

— Keresem, keresem, de nem találom. Elveszett.

— Egyszer majd a fejedet is elveszted.

— Ne prédikálj, hanem segíts a gombot megtalálni.

— Nincs más gombod?

— Mit tudom én, hogy van-e. Ha van, add elő valahonnan.

— Honnan? Én tartsam számon a te gombjaidat?

— Elkések! Hallatlan. Össze tudnám törni azt a hitvány gombot.

— Törd össze. Csakhogy előbb meg kell találnod.

Kovács kereste a gombot, lehajolt, a szekrény alá nézett, a díván alá nézett, hasra feküdt, gyufát gyujtott, hogy bevilágítson a bútorok alá.

— Nincs sehol.

Az asszony felkacagott.

— Szép kis detektív! Egy gombot sem tud megtalálni. Hogy tudna akkor elcsípni egy rablógyilkost? A bankcsalóval is két hét óta piszmogsz. Az is elgurult? A szekrény alá?

Erre már komolyan dühös lett Kovács József. Dühét egyelőre a bútorokon töltötte ki, melyeket ide oda tologatott, taszigált.

— Fel ne döntsd nekem azt a szekrényt!

Kovács nem szólt, kereste tovább a gombot. Eredménytelenül állt fel és dühében toporzékolt.

— Ne cipőben toporzékolj! Vesd le a cipődet és úgy taposs a lábaddal. Akkor, amilyen szerencséd van, biztosan belelépsz a hegyes gombba.

— Szóval én egy ügyetlen, szerencsétlen fráter vagyok.

Az asszony nem felelt, csak magában nevetett.

És azt gondolta: Majd adok én neked ingerült hangot!

— Hopp! Megvan a gomb. ide gurult, csak cse-kély öt méternyire. Bámulatos... Hanem amikkel te kedveskedtél nekem keresés közben, azokat megjegyzem magamnak. Ahelyett, hogy segítettél volna, ostobaságokkal traktáltál. Kiderült, hogy szerencsétlennek, ügyefogyottnak és hülyének tartasz. Jó.

Erre az asszony mondott valamit. Kovács válaszolt, az asszony viszonválasza következett és így tovább, ameddig az időből futotta. Mindkettőjük hangja élesebb lett és nem maradtak el a valóban sértő szavak sem.

Furcsa, meglepő kis jelenet volt. Férjnek és feleségnek az volt az érzése utána, hogy vége köztük a zavartalan jó viszonynak. Persze mindkettő a másikat okolta. Júlia meg volt róla győződve, hogy Kovács rút szokásait és goromba modorát nem lehet tovább tűrni. Udvariatlan, önző, kiszolgáltatja magát, keveset van otthon és ha otthon van, akkor is alszik.

Kovács szentül hitte, hogy Júlia kedvessége eddig tettetett volt, különben zsémbes nő, akinek a rossz-indulata végre is tönkre teszi az ő idegeit.

A kis parázs civakodás alatt összehordtak egymás ellen hetet-havat, régebbi esetekre is kitértek. „Papa ezt máskép csinálta" — példálózott Júlia. — „De a mamád biztosan így csinálta, ahogy te" — tromfolt rá Kovács. — „A papa nem volt a mamához soha durva."

Nem csoda, ha Kovács, türelmét vesztve végre is akkorát ordított Júliára mint egy rablógyilkossággal gyanusított, konokul tagadó egyénre. És amikor elment, az ajtót úgy csapta be maga után, hogy rengett a ház.

Nem, nem, ilyen gonoszteVővel nem lehet tovább együtt élni, — kesergett Júlia. Nem lehet, nem sza-

bad vele kibékülni soha. Elárulta, hogy a kultúrmáz mögött egy fenevad lakozik benne.

Kovács József félórás késéssel érkezett a hivatalába.

III. FEJEZET.

Kovács Józsefet, mihelyt megérkezett, magához kérette a főnöke, a híres b.-i rendőrkapitány.

No tessék! Ezt őnagyságának köszönhetem, — gondolta Kovács. Mert megmossák majd a fejem a késés miatt. Mit mondjak most? Mivel mentegessem magam? Még iskolában sem volt elégséges azzal állni elő, hogy: Tanár úr, kérem, késik az óránk.

A kapitány azonban nem tette szóvá a késést, hanem egyenesen a tárgyra tért:

— Ezek a szatírok, kedves Kovács, tönkretesznek bennünket.

— Magam is azt hiszem.

— Ha hamarosan nem végzünk velük, mindnyájunkat elcsapnak.

— A kapitány urat ugyan nem.

— Hát elhelyeznek valahová. Vagy másféle orrot kapok. Mindegy.

— Sajnálatos eset.

— Ez már világbotrány, Kovács. Külföldi lapok is írnak róla. A helybeli szerkesztő úr kedveskedett néhány példánnyal, itt vannak az asztalomon.

— Figyelmes ember a szerkesztő úr.

— De sokkal rosszabb az, hogy egy ellenzéki képviselő, akinek állítólag valami nőrokonát érte itt nálunk ocsmány támadás, interpellációt fog elmondani a képviselőházban.

— Hallatlan!

— Bizony, hallatlan. Én is meg vagyok botránkozva. De nem a szatírokon, hanem magukon.

A kapitány felállt és haragosan nézett Kovács szemébe.

— De kapitány úr, én...

A kapitány a szavába vágott:

— Semmi én! Ne mentegesse magát. Mindnyájan felelősek vagyunk. Mindnyájunk szégyene a kudarc.

— Én ártatlan vagyok, hiszen...

— Azzal senki sem törődik. Egy kalap alá vesznek bennünket, nevetnek rajtunk, maholnap ujjal mutogatnak az utcán. Hej, hej! Pedig nem ügyetlenek maguk, hanem szerencsétlenek. Soha ilyen körmönfont gazemberekről nem hallottam, mint ezek az átkozott szatírok. Ezeket el kell csípni. Érti? Akárhogyan, de el kell csípni. Van valami ötlete?

— Egyelőre...

— Kár, hogy nincs. Mert itt van ez a távirat is. A belügyminiszter ezer forint jutalmat tűz ki annak, aki a merénylőket kézrekeríti. Egy vagy kettő garázdálkodhat, ez bizonyos az eddigi feljelentésekből.

— Ezer forint jutalom, — ámult el Kovács.

— Annyi. Nem elég?

— Óriási! — tört ki a lelkesedés Kovácsból. — Kár, hogy én most a b.-i takarékpénztár csalója után nyomozok. Mert ha én...

— No lássa. Örülök a lelkesedésének. Magában van az utolsó reményem. Egy hétre más beosztást adok magának. A bankcsaló után majd nyomoz tovább Baracs, maga pedig még ma kivonul a Tölgy-ligetbe szatír-vadászatra.

— Ahogy parancsolja, kapitány úr.

A kapitány leült, egy skatulya szultán-cigarettát vett elő az íróasztala fiókjából, rágyujtott, eggyel megkínálta Kovácsot. Le is ültette hivatali szokása ellenére,

mintha nemcsak kötelességérzetéhez, hanem emberi jóindulatához, barátságához is folyamodna:

— Önnek nagyon csinos felesége van, kedves Kovács, — kezdte a kapitány rövid hallgatás után.

Mit tartozik ez ide? — lepődött meg Kovács és zavartan, de helybenhagyólag mosolygott.

A kapitány folytatta:

— Keveset mondtam. Több, mint csinos. Szép. Igazán nagyon szép.

Kovács még zavartabb lett, el is pirult a fejebúbjától a gallérjáig. Ez annál is könnyebben sikerült neki, mert a kemény és magas gallér szorította a nyakát.

A kapitány beszélt tovább:

— Nemcsak az én ízlésem szerint nagyon szép, hanem ez róla az általános vélemény. Mindenkinek tetszik és ez a fontos.

Kovács József értetlenül bámult.

Már nem mosolygott. Különös érzések lepték meg. Mit akar mindezzel mondani a kapitány úr? Miért érdekli őt Júlia? Mit akar tőle? Júlia csakugyan nagyon szép. Csak — és most a szíve elszorult — Júlia nagyon szép volt. Mert Júlia nincs többé. Mire délben hazamegy, talán már nem találja otthon.

Csend volt a szobában, mialatt ezek a gondolatok végigszaladtak Kovács agyán. A kapitány törte meg a csendet:

— Nos, kedves Kovács, egy pompás ötletem támadt, éppen ezért kérettem magát.

Kovács József csodálkozó várakozással nézett a kapitányra, el sem tudta képzelni, micsoda ötletről lehet szó, hogyan kapcsolódhatik abba az ötletbe Júlia.

— Menjen ön most mindjárt haza és jöjjön nyomban vissza, de a feleségével.

Kovácsnak az álla leesett a csodálkozástól.

— Igen, igen. A feleségével együtt jelentkezzék nálam. Azután megadom a részletes utasításokat. Most csak annyit, hogy a feleségével együtt fogják elvégezni feladatukat.

Kovács meghökkent:

— De kapitány úr...

— Semmi vonakodás! Ennek meg kell lennie.

— De kapitány úr, az most lehetetlen.

— Talán beteg az asszony? Fekszik?

— Nem beteg.

— Akkor nem lehet szó lehetetlenségről. Hazamegy és jön, a feleségével jön. Ha a felesége még alszik...

Kovács nem szólt közbe, nem mondta, hogy az asszony már régen felkelt.

— Ha még alszik, akkor keltse fel, öltözzön fel azonnal, lehetőleg elegánsan, bár ezt felesleges mondanom, mert többször volt már szerencsém látni és tudom, hogy mindig elegáns. Elragadóan elegáns.

Kovács a kezét széttárva, tehetetlen csodálkozással nézett a rendőrkapitányra, az folytatta:

— Maga még mindig nem ért engem. Ej, ej, Kovács!

— Valóban zavarban vagyok, kapitány úr.

— Majd mindjárt eloszlik a zavara. Tehát maguk ketten, maga és a felesége, mint egy szép fiatal szerelmes pár, kirándulnak a Tölgy-ligetbe.

— Kezdem már érteni.

— No ugye. Mit szól az ötletemhez?

— Kitűnő!

— Nem kimenni lesni és várni a sültgalambot, hogy talán a szájába repül annak a detektívnek, ha-

nem elő kell bűvölni rejtekhelyéből azt a nyavalyás szatírt. Támadásra kell ingerelni.

— Természetes.

— No ugye. Mit szól az ötletemhez? Kirándulnak a Tölgy-ligetbe és ott szépen, szerelmesen sétálnak, andalognak a sétautakon. Tud maga andalogni? Nem masirozni kell ám, hanem andalogni!

A kapitány úgy belemélyedt az elbeszélésbe, hogy felugrott és Kovácsot karonfogva, elkezdett vele fel-alá sétálgatni.

— Igy no! Persze nem egészen így, mint most mi ketten, két férfi, hanem mint egy férfi és egy nő.

— Értem, értem.

— Olykor a gyepre, a fák és bokrok közé, majd az erdő mélyébe is bemerészkednek.

A kapitány ide-oda mutogatott nagy hévvel, az ajtó előtti szőnyegre, az álló ruhafogasra, a papirkosárra, mintha azok lennének a gyep, a fák és a bokrok.

Kovács kétségbeesetten védekezett:

— Kapitány úr, bocsássa meg, ez teljesen lehetetlenség, mert...

Nem mondhatta tovább, a kapitány ingerülten vágott a szavába:

— Maga megkótyagosodott, Kovács? Hogy ellenkezik velem. Amikor ezt ilyen gyönyörűen kitervéltem.

— Az ötlet, kapitány úr, nagyszerű. És én nem ellenkezek, méltóztassék engem megérteni, hanem bocsánatot kérek ezért, ma reggel olyan akadály merült fel...

— Akadály nincs!

— Talán valaki mással tessék...

— Semmi mással! Magát szemeltem ki erre a feladatra. Nem maga miatt, ha tudni akarja, hanem mert a maga felesége a legalkamasabb rá. Hát most mit okoskodik? Csak nem akarja, hogy a maga feleségével valaki más játssza el ezt a szerepet?

— Igen, igen, de éppen a feleségemmel...

— Talán fél? Hiszen a felesége csupán a csalétek lesz. Baj nem történhetik, mert a kollégái mindenütt nyomon követik magukat. Mihelyt egy banditának a haja látszik, már fülön ragadják. Nem értem magát, Kovács.

— Azt kell tisztelettel bejelentenem, hogy én és a feleségem...

— Hiszen nem kötelessége Önnek teljesíteni a kívánságomat, az bizonyos. Megtagadhatja, ha úgy látja jónak.

— Nem tagadom meg, szó sincs róla, hanem...

— És az ezer forint kutya? Ön már elfeledkezett arról, amivel kezdtem, hogy ezer forint jutalomra van kilátás?

— Ezer forint... ezer forint. Borzasztó!

— És az is bizonyos, hogy siker esetén az előléptetés sem késik sokáig. Híres ember lesz maga, Kovács, fölkerül Budapestre, ebből a fészekből. Magyarázza ezt meg az asszonynak.

Kovács csaknem elsírta magát. Mert mindez csábító, gyönyörű, de mindebből nem lesz semmi, mert reggel kitört az a nyomorult családi viszály. És az asszony, ismeri jól, hajthatatlanul makacs. Ha ki is engesztelődne, arra várni kell, ma még nem teszi meg. Ámbár... jó, beszél vele, megpróbálja.

Feszes állásba vágta magát, szembe nézett a kapitánnyal, nem volt szava, annak jeléül, hogy engedelmeskedik.

— Csakhogy rászánta magát! Most aztán menjen és jöjjön, sietve.

IV. FEJEZET.

Júlia, amikor a férje elment hazulról, sírni kezdett. Egy ideig zokogott, azután szipogott, majd a könnyeit törölgette csendesen.

Egyszer csak hirtelen elhatározással szétnézett a szobában, kezdte előszedni a bőröndöket és táskákat, ágy alól szekrény tetejéről, előszobából. Kinyitotta a szekrényeket, csomagolt. Délre már nem lesz itt, elutazik V.-be a mamájához.

Éppen nagy buzgalommal tömte fehérneműjét az egyik bőröndbe, amikor csöngetést hallott.

Ajtót nyitott, az ura állt az ajtó előtt.

Kovács zavarban volt, azt sem tudta, köszöntse-e a feleségét, mert az úgysem fogadja a köszönését. Még kevésbbé tudta, hogy hogyan kezdje, mit mondjon neki.

Rögtön látta, hogy az asszony szeme vörös a sírástól, az orra olyan, mintha náthás lenne. Szeretett volna gyöngéden, vigasztalóan szólni hozzá.

Mindenesetre bement az első szobába. Látta a bőröndöket, látta, hogy az asszony már csomagolt. Tanácstalanul nézett szét, úgy tett, mintha valamit itthon felejtett volna, azért jött volna vissza és most keresné.

Egyet-kettőt köhintett azután és nagynehezen elkezdte:

— Haragszik?

Az asszonyt a magázás mintha szíven ütötte volna. Nem felelt.

— Hát ha haragszik, csak haragudjon, de azért öltözzön fel, el kell mennünk.

Az asszony fel sem tekintett Kovácsra, hanem kezdte a csomagolást.

— Hová készül?

Felelet nem volt.

— Jó. Tudom, hogy a mamájához. Ráér este is. Most csak öltözzön fel. Siessen. Velem kell jönnie.

Kell! Ez felbosszantotta az asszonyt.

— Én magával nem megyek — mondta rekedt, tompa hangon.

— De igen, velem fog jönni.

— Nem megyek. Semmi dolgunk együtt.

— Van dolgunk. Közösen teljesítünk ma szolgálatot.

Az asszony elámult.

— Mi-it?

— Szolgálatot. Együtt, maga meg én.

— Én két órakor elutazom.

— Majd este kilenckor utazhat.

Utazhat! Ez is bántotta az asszonyt.

— Most utazom. Hagyjon csomagolni.

— Értse meg, most nem utazhat. Csak este, ha... ha akar.

— Akarok, legyen nyugodt. Itt nem maradok egy napig sem.

— No látja. Estig nem telik el egy nap. Addig tehát marad. Öltözzön, kérem.

— Mit akar tőlem?

— Majd megmondom, csak siessen.

Az asszony otthagyta a csomagolást. Kicsit habozott, majd indult a másik szoba felé.

Kovács utána ment:

— Ezer forint jutalomra van kilátás.

— Ezer forint — sóhajtotta az asszony, lenézéssel a hangjában, hogy úgysem lesz abból semmi.

De elkezdett öltözni, még sietett is.

V. FEJEZET.

Kovács és a felesége, Júlia együtt mentek az utcán. Szapora léptekkel, szótlanul, csak a lépéseik kopogtak a kövezeten.

Egyszerre csak megszólalt Kovács:

— Tudniillik a szatírokról van szó, akikről már maga is éppen eleget hallott.

Júlia hallgatott. Fúrta ugyan az oldalát, hogy mi van a szatírokkal, mi köze neki hozzájuk, de nem kérdezett semmit.

Kovács lélegzett egy nagyot, mely sóhajtásnak is beillett, és elodázta a bővebb magyarázatot. Ha az asszony hallgat, ő is hallgat. Az asszony tehát haragszik, még mindig nem akar békülni. Csak haragudjon. De... hogyan végzik el majd akkor a rájuk bízott feladatot?

Később még egy próbálkozást tett Kovács:

— Szép napos idő van.

Az asszonyt ez sem hatotta meg.

Negyedóra mulva a rendőrkapitány előtt állottak.

— Á, itt a szépasszony! — kiáltott fel a kapitány.

Fel is ugrott a helyéről, az asszonyhoz sietett és kétszer is kezet csókolt neki.

— Kegyed lesz a mi megmentőnk. Úgy-e, sohasem hitte volna, hogy egyszer még rendőri szolgálatot is kell teljesítenie? No, nem éppen szolgálat, csak egy kis segítség, amit, remélem, önként és szívesen vállal.

Júlia igyekezett kedvesnek lenni:

— El sem tudom képzelni, miben lehetnék én segítségükre, nálam okosabb és ügyesebb férfiaknak.

— Ne-em? — csodálkozott a kapitány. — Hát a kedves férjeura még nem mondta el, miről van szó?

Kovács felelt a felesége helyett:

— Azt hittem, jobb, ha közvetlenül kapitány úrtól...

— Ugyan, Kovács! Nem ismerek ma magára. Hisz' ez időrablás. Már elmagyarázhatott volna mindent a feleségének... Tessék helyet foglalni!

Az asszony leült.

A kapitányt egészen elbűvölte.

Nézte a kapitány az asszony piruló, üde arcát, pihés fürteit, a tiszta, bűvösnézésű szemét, a karcsúságát, a hosszú szoknyája alól előbukkanó bokáját és gyerekesen felsóhajtott:

— Hej, irígylem azt a szatírt. Akarom mondani, ha a további sorsára gondolok: nem szeretnék a bőrében lenni.

És hiába volt minden percnyi késedelem kész veszteség, a kapitány megkínálta Júliát cigarettával. Nem szultánnal, amilyent ő maga szívott, hanem külön kis dobozból finom egyiptomit vett elő:

— Parancsoljon.

Az asszony rágyujtott. Égett a kíváncsiságtól, nem kérdezett semmit. Gondolta, hogy majd megmondják, mit akarnak tőle. Egy kicsit büszke is volt, hogy ő olyan fontos, hogy tőle várják megmentésüket. Vajjon micsoda veszélytől?

— A szatírokról van szó, úgyebár. Ennyit talán már tud.

— Éppen csak ennyit. Azt azonban már nem tudom, hogy mit tehetek én a szatírok érdekében.

Nevettek. Még Kovácsnak is muszáj volt mosolyognia:

— Hohó! A szatírok érdekében kegyed nagyon is

sokat tehetne. De éppen arról van szó, hogy ellenük tegyen valamit.

— No és ellenük?

— Kegyednek semmit sem kell tenie. Csak szépnek, bájosnak, kívánatosnak kell lennie, amilyennek a Jóisten megteremtette.

Ejnye! — gondolta Kovács és nagyot nyelt. Ez udvarlásnak is beválik. Az asszony túlságosan tetszik az öregnek.

— Ennyi rágalom ellen nem védekezem — kacagott Júlia. — De már kezdem sejteni, mi is az én feladatom.

— Úgy, úgy! Nemcsak sejti, hanem már tudja is, látom a pajzán tekintetén. Nemhiába a legjobb detektívem felesége.

— Óhh! — biggyesztette száját Júlia.

A kapitány ezt nem vette észre. Rátért a részletes utasításra:

— Szóval a kedves férjével kettesben csinálnak egy szép kirándulást. Kimennek Tölgy-ligetbe. Meglátogatják az ott garázdálkodó szatír urakat.

— Nem lesz az veszélyes, kapitány úr?

— Kettesben? A férjével? Az én kollégámmal?

— Nono! A szatír urak esetleg többen vannak, és sok lúd...

— Az bizonyos, hogy többen vannak. De magukat nem hagyjuk ám magukra. Lesz majd egy-két markos ember, akik messziről követik magukat.

— És a szatír, ha engem meglát?

— A szatírnak az lesz a veszte, ha magát meglátja.

— És ha nem tetszem a szatírnak?

— Olyan szatír nincs a világon, akinek maga ne tessen... Magának csak ott kell lennie, csak mutatkozni kell... Bár, pardon, egyebet is kell tennie. Maguk ketten mint fiatal szerelmes pár, szépen sétálnak majd

fel-alá, andalognak, susognak mint a fák levelei, esetleg... esetleg néhány csókot is váltanak.

— Muszáj?

— Semmit sem muszáj, de végre is ez csak természetes. Ez a Kovács... csak nincsen fából?

Kovács József elpirult. Szörnyű zavar öntötte el, és már arra gondolt, hogy mindent őszintén elmond a kapitánynak. Megvallja, hogy ő és a felesége csunyán összevesztek reggel. Hogy az asszony most haragszik, hogy talán sohasem békülnek ki, így tehát a kapitány lehetetlenséget kíván tőlük.

— Ej, ej, ez a Kovács ma sehogysem tetszik nekem — mondta a kapitány Kovácsra nézve. — Mintha álmos lenne. Mi van vele? Nem lumpoltak maguk az éjjel?... No nem baj, majd a felesége kedélye őt is felvillanyozza. Fő, hogy megértették, most már induljanak, a Tölgy-ligetben ne únják egymást és, ez a legfőbb, ne legyenek túlságosan szemérmesek!

Júlia felállt, irult-pirult, nevetett. A kapitány még egyszer végignézte, tetőtől talpig, és kijelentette:

— Az eredményben biztos vagyok.

VI. FEJEZET.

A Tölgy-liget nem volt közel a városhoz. Talán azért nem volt népes soha. Ámbár, ha közelebb is lett volna, a b.-i lakosok akkor sem igen látogatták volna, mert maga B. tele volt már abban az időben fával, kerttel, igazi kertváros volt. A ligetnek éppen ez a kismérvű látogatottsága tette lehetővé a szatírok garázdálkodását.

Jóval a liget előtt, a gesztenyefasoros úton, volt egy nyári vendéglő, egyúttal kis szálló is, odáig omnibusz-féle társaskocsi közlekedett. Persze csak óránként. Maga a vendéglő s a csaknem odáig elhúzódó villanegyed adott létet ennek az omnibusznak.

Kovács az omnibusszal akart a ligethez eljutni, de az az orruk előtt ment el. Hogy ne kelljen megint egy órát várakozással eltölteni, Kovács és Júlia beült egy egyfogatú kocsiba.

A kocsiban mereven ültek egymás mellett, egy szót sem szóltak egymáshoz. Az egész úton a nyári vendéglőig, melynek Liget-fogadó volt az egyszerű neve, mindössze annyi történt köztük, hogy Kovács egy enyhe kísérletet tett:

— Nem fázik? — kérdezte Júliától, aki lenge nyári ruhába volt öltözve, bár az akkori divat szerint hosszúujjas, csukottnyakú blúzzal.

Az asszony nem felelt a kérdésre, már hogy szóval nem felelt, de kezével önkéntelenül a nyakához nyúlt, mintha így védeni akarná magát a nemrég megindult fanyarul friss szellő ellen.

Megáltalkodott! Egészen megátalkodott, — vélte

Kovács és elszégyelte magát, hogy már a harmadik, negyedik kísérlete részesül elutasításban. Mit tegyen ezzel a nővel? Ha továbbra is így viselkedik, ő megveri. No, az sem lenne éppen rossz eset, ha csakugyan meg akarná verni és erre valamelyik szemtanú szatírban felébredne a lovag, elősietne rejtekhelyéről, hogy megvédjen egy gyenge nőt!

Látja, miért nem hozta magával a köpenyét? — ezt csak kérdezni akarta Kovács, de magába fojtotta a szót és helyette köhintett egyet.

Az asszony diadallal érezte, hogy miként vergődik mellette a férje. Úgy kell neki! Legyen máskor kíméletesebb a feleségéhez. A nagy hős.

A vendéglőnél megállította Kovács a kocsit. Kifizette s onnan gyalog indultak tovább. Még mindig szótlanul.

Nemsokára elértek a ligethez. Még soha nem járt ott sem Kovács, sem Júlia. A liget gyönyörű volt. Hatalmas, dúskoronájú fákat, köztük leginkább tölgyeket láttak. A szélén ritkásan álltak a fák, bokrok és cserjék közt emelkedve, beljebb azonban sűrűn sorakoztak egymás mellé, egész kis őserdő volt ez, afféle vadon, megszakítva itt-ott gyepes tisztásokkal.

Júlia felsóhajtott. De nem elragadtatással, hanem inkább szomorúan, úgy, mintha szavakkal mondta volna ki: Ezt is most látom először, de egyúttal utoljára is, mert én ide nem jövök ki már soha többé.

Erre a sóhajra felelhetett volna valamit Kovács. De most már ő volt makacs. Hallgatott. Nem akarta, hogy ötödször is visszautasíthassa közeledését az asszony.

Letértek a gesztenyefasorról, befordultak egy ösvényen az erdőbe.

Kovács a biztonság kedvéért visszatekintett. A

fasoron, jó messze mögöttük, két férfi közeledett lassan. Így messziről is megállapíthatta, hogy csak két kollégája lehet. Bizonyára vannak már többen is a ligetben, szétszórva. De vajjon vannak-e itt szatírok? Előbukkannak-e? Lehet-e egyet is fogni!

Hát... szatír ezen a délelőttön nem volt a Tölgyligetben. Hanem két csavargó heverészett egy bokor aljában, elfödve a Kovács házaspár szeme elől. Cigarettáztak és beszélgettek.

— Nemsokára dél lesz.

— Hogy' tudod? Talán hallod, hogy nemsokára harangoznak?

— Olyan jó fülem nincs. Hanem a nap állásából tudom.

— Talán csillagász voltál azelőtt? Vagy pásztor?

— Pásztor is voltam.

— Mért nem nézed meg az aranyóradat?

— Volt már nekem az is. Aranyóram.

— Hencegsz?

— Volt.

— Mennyi ideig?

— Félnapig.

— Svájci?

— Az.

— Hol vetted?

— Csak úgy elvettem valakitől.

— Akkor nem volt a tied.

— Szamár vagy. A törvény is azt mondja, hogy: aki valamit eltulajdonít. Nohát, ha eltulajdonítottam, akkor az enyém volt.

— És miért csak félnapig?

— Ha kitalálod, tartozok neked tíz fillérrel.

— Eladtad.

— No látod. A magad pihent eszétől talán azt hit-

ted, azért kellett nekem az aranyóra, hogy az időt nézegessem rajta?

— Csakis. Ha egyszer csillagász voltál.

— Azt nem mondtam. Pásztor voltam.

Ekkor látták meg a csavargók Kovácsot és Júliát. Egymás mellett lépdeltek és — beszélgettek. Vagy talán vitatkoztak. Sőt, mintha veszekedtek volna.

Az egyik csavargó a fűbe nyomta a cigarettacsutkát:

— Nézd csak.

— Látom.

— Mifélék lehetnek?

— Szerelmes pár.

— Vagy házasok.

— Ha házasok, minek jöttek ide?

— Házasok, mert veszekednek.

— Te hallod? Mondtam, hogy jó füled van.

— Nem hallom, de látom. Nézd, a hölgy megállt és igen szaporán jár a szája.

— Igen, ez szóváltás. Mert civakodni csak a magunkfélék szoktak. Ezt persze te nem érted.

— Van még egy cigarettád?

— Van, de most ne gyujts rá.

— Félsz tőlük?

— Nem nagyon. De azért... nekem gyanúsak.

— Hát... nekem sem tetszenek.

— Nekem tetszenek. Már mint a nő. Hanem... tele van az erdő detektivekkel. Akik amott jönnek a fasoron, azok is detektívek.

— Jó szemed van.

— Hagyj most békén a fülemmel, meg a szememmel. Jó orrom van!

— Aztán mit akarnak?

— Én már átlátok az egészen. Ezek vadásznak.

— Ránk?

— Ránk nem. Hanem ökrökre.

— Ezt nem értem.

— Azokra a marhákra, akik itt nők után szoktak leselkedni.

— Miért marhák?

— No hallod? A multkor is az állt az ujságban, hogy: a pénzéhez és értéktárgyaihoz nem nyúltak. Hát nem marhák?

— Nem is lehet elhinni.

— Benne állt az ujságban. Hát csak az ujság nem hazudott. Mert szokott ám hazudni. A Maybaumról is állt benne, hogy tizenkét betörést követet el, pedig az nem igaz, mert tizenhét betörést követett el... Vigyázz csak! Most megfordultak és errefelé jönnek.

— Menjünk arrébb.

— Ne mozduljunk, tegyünk úgy, mintha aludnánk.

Hanyatt fordultak, a szemüket behúnyták és úgy tettek, mintha aludnának. És ez tökéletesen sikerült nekik, mert két perc mulva csakugyan aludtak. Az egyik még horkolt is.

VII. FEJEZET.

A két csavargó jól látta. Kovács és Júlia már beszélgettek. Vagy mondjuk, veszekedtek.

Az erdei útra még hallgatva léptek, de Kovács egyszer csak erélyes mozdulattal belekarolt az asszonyba. A mozdulat túlerős volt, mintha fájt volna Júliának, annyira mindenesetre fájt, hogy meg kellett szólalnia:

— Ne érjen hozzám!

— Kedvesem, most ne okoskodjon, majd ráér, ha hazamentünk. Most szolgálatot teljesítünk.

— Nekem maga nem parancsol.

— De parancsol a kapitány úr. Maga vállalta ezt a munkát, ezzel alávetette magát a parancsainak.

Júlia válasz helyett ki akarta húzni a karját az urából. De nem lehetett. Kovácsnak vasereje volt, egy gyenge nő tehetetlenné vált vele szemben.

— Engedjen el! Segítségért kiáltok. Engedjen el, ha mondom.

— Csöndesebben, mert meghallhatják.

— Engedjen el, amíg szépen kérem.

— Nem engedem el. Karonfogva kell sétálnunk. Barátságosan kell egymással beszélgetnünk. Muszáj! Próbálja meg elkezdeni. Még ölelkeznünk is kell. Még... meg is fogom csókolni.

— Csak azt próbálja meg!

Mit? Próbálja meg? Kovácsot elöntötte az indulat. Kevés-harag, sok szerelmes vágy: átkarolta az asszonyt balkezével, magához szorította és — a maga nyelvén szólva, lekent neki két-három tüzes csókot.

— Gazember! — sziszegte az asszony.

De őt is mintha nem annyira a düh öntötte volna el, mint inkább valami megadó, kellemes bódulat.

— No, kolleganő! Durcáskodik még?

— Mindig tudtam, hogy maga erőszakos, durva fráter.

Kovács elereszteti Júliát. Az megállt vele szemben és kipirultan, szinte kiabálva beszélt:

— Most rögtön vigyen haza. Nem sétálok magával tovább.

Ekkor látták meg őket a csavargók.

— Nem viszem, — mondta nyugodtan Kovács. — Ha akar, visszamehet egyedül.

— Ebben a vadonban?

— Ebben. Mehet egyedül, nem kísérem, de figyelmeztetem, hogy nem is védem meg.

Júliát sírás környékezte:

— Így visszaélni egy védtelen nő helyzetével.

— Erdőben vagyunk.

— Maga erdőbe is való. Maga rablógyilkos!

— Ne álljunk! Jöjjön csak nyugodtan, ha jól viselkedik, nem csókolom meg.

Júlia ránézett az urára:

— Legalább tíz percig — egészítette ki az.

— Engem ne csókoljon meg azután se.

— Jó. A szolgálat befejezése után nem csókolom meg többé.

— Este elutazom.

— Azt már tudom. Bár... sokkal okosabb lenne, ha holnap délelőtt utazna.

— Szóval okosabb lesz, ha elutazom.

— Azt nem mondtam.

— De azt mondta. Azt.

Néhányat ezalatt léptek. Kovács most megállt, elő-

vette az ezüst cigarettatárcát, rá akart gyújtani. De előbb megkínálta az asszonyt. Júlia zavartalanul elfogadta a cigarettát. A szellő eloltotta a gyufát Kovács kezében. A másik is elaludt. Júlia diadalmasan mosolygott. Ilyen ügyetlen ember!

Azután cigarettázva megindultak. Kovács megint belekarolt Júliába. Júlia nem ellenkezett. Ha muszáj, hát muszáj.

Hosszú csend után Kovács szólt:

— Gyönyörű ez az erdő. Milyen kár, hogy még egyszer sem voltunk itt.

És várakozóan nézett a feleségére.

Az asszony már csak játszotta a haragost:

— Kár, hogy most itt vagyunk.

Kovács nevetett:

— Kár? Ha sikerrel járunk, ezer forint jutalom lesz az eredmény.

— Magának.

— Igen, nekem. És akkor... akkor veszek neked... mondd meg, mit szeretnél legjobban.

Az asszony gondolkozott. Hogy mit is válasszon mindabból, amit mostanában megkívánt.

VIII. FEJTZET.

A szatír azért nem maradt el. Megjött. A városból jött, gyalog a gesztenyefasoron.

Spirituszos üveg volt nála, papírdoboz és lepkefogó.

Nem volt egészen fiatal ember, kicsi fekete bajusza mintha fiatalította volna. Kissé hanyagul volt felöltözve, hivatásához méltóan. Sötétkék ruha, kitaposott cipő, egy cseppet sem üde, fekete kalap.

Jött, meglátta Kovácsot és Júliát, azaz inkább csak Kovácsot. Tyü, milyen feneerős ember, valóságos atléta, azt észlelte legelőször is. És nyomban megváltozott jövetelének tempója, mert hirtelen átalakult határozatlan ténfergéssé.

Közelebb érkezve azt is láthatta a szatír, hogy Kovács arca férfias, határozott, sőt több, kemény. Ekkor hozzáfogott a bogarászáshoz.

Nézte a földet, a bokrokat, lehajolt, négykézlábra állt, kotorászott a fűben, megfogott egy kis bogarat és beletette a spirituszba. Majd felállt, szétnézett a levegőben, egyet-kettőt legyintett a lepkefogójával, mintha ostorral akarna csettinteni. Mert hát ő, ha úgy akarja, a természet kedvelője, szenvedélyes rovargyüjtő.

Ez már délben történt, úgy egy óra tájban. A szolgálatban ekkor szünetet lehetett tartani, már mint Kovácsnak és Júliának. Elindultak a Liget-vendéglőbe. Kétháromkollegával találkoztak ott, megebédeltek és kicsit elborozgattak.

Később beállított a vendéglőbe a szatír is, azaz rovargyüjtő.

Egy pohár sört rendelt, majd kinyitotta a dobozát,

kis, beragasztott parafadarabokba gombostűkre nyársalt bogarakat tűzdelt.

Kovács és társai mulattak rajta, meg is szólították s a szatír tanulságos kis előadást tartott nekik a rovargyüjtés szépségeiről.

Kovács felkacagott.

— Csudabogár maga! Ezt csinálja mindig?

— Amikor csak ráérek. Tessék elhinni, ez az egyetlen szenvedélyem.

Júlia is megnézte közelebbről a rovargyüjtőt és ezt súgta az urának:

— Érdekes alak. Az ember nem is gondolná róla.

Ezután ismét kivonult az egész társaság, persze feloszolva, hogy még estig folytassa a szatírvadászatot.

A szatír pedig elindult haza.

IX. FEJEZET.

Másnap reggel nyolc órakor kellett jelentkeznie Kovács Józsefnek a kapitánynál. Az már félnyolckor megjelent a hivatalban és rögtön megkérdezte a szolgálatos rendőrtől, hogy történt-e tegnap letartóztatás.

— Történt. Kettő.

— No, hála Istennek. A kapitány többet nem is kérdezett. Bizonyos, hogy két szatír. Nemhiába bízott Kovácsban. Csak már jönne. Nélküle nem kezdi meg a kihallgatást.

Kovács nyolckor pontosan megérkezett.

Azonnal jelentkezett. Az arca ragyogott a boldogságtól. A kapitány látva a diadalmas ábrázatot, még jobban megörült:

— No, beszéljen, Kovács! De mindenekelőtt gratulálok magának.

— Köszönöm, kapitány úr — szólt Kovács vidáman.

— Hát sikerült végre?

Kovács, megfeledkezve a szatírról, a tegnapi szolgálatról, az eredménytelenségről, a világ legtermészetesebb hangján felelte:

— Sikerült. Kibékült velem és nem utazik el a mamájához.

— Kiről beszél maga? — hökkent meg a kapitány.

— A feleségemről, kapitány úr. Akivel tegnap még halálos haragban voltunk.

— V É G E. —

M. kir. Miniszterelnök [illegible] M. E. III. engedélye alapján.

BUDAPESTI REGÉNYEK

KÖVETKEZŐ SZÁMA:

SZÉKELY LAJOS

FIATALOK

Egy mozgalmas lóvásáron indul meg Székely Lajos remekbe szabott kis regénye. Két jó szomszéd, két magyar gazda, majdnem összeverekszik és az összezördülésnek a

FIATALOK

isszák meg a levét. De a szerelem mindent legyőz, bátorság és furfang visszahozzák a két jó magyar család körébe a békés megértést

MEGJELENIK A JÖVŐ HÉTEN

Kisemberek! Értetek küzd a **FRISS UJSÁG** Mindenkitől független és szókimondó! Pontosan tájékoztat ország-világ minden eseményéről Ára 10 fillér

Felelős kiadó és szerkesztő: Rubletzky Géza. Kiadja: Rubletzky Géza Budapest, VI., Nagymező-u. 3.